

Sygn. akt VI GC 328/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 07 listopada 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa(...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego(...) z siedzibą w W. na rzecz powoda(...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 568,24 złotych (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powoda „B. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) z siedzibą w W. kwotę 657,92 złotych (sześćset pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 328/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 listopada 2017 roku powód(...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 6 596 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 6 396 złotych za okres od dnia 26 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 06 lutego 2016 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z winy kierującego innym pojazdem, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu w okresie od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia 01 marca 2016 roku została wystawiona faktura o numerze (...) na kwotę 6 396 złotych brutto. W dniu 15 lutego 2016 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 stycznia 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 6385/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa kwestionując zasadność najmu pojazdu zastępczego i podnosząc, że poszkodowany dysponował w tym okresie innymi pojazdami, a także okres najmu wskazując, że pojazd był jezdny oraz wysokość stawki za najem i termin naliczania odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 lutego 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do R. L.. Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) z siedzibą w W.. Szkada w pojeździe była likwidowana przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. na podstawie zlecenia tzw. bezpośredniej likwidacji szkody.

niesporne

W dniu 15 lutego 2016 roku poszkodowany R. L. wynajął od (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pojazd zastępczy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Strony uzgodniły stawkę za najem pojazdu zastępczego w kwocie 325 złotych netto za dobę.

Pojazd zastępczy został zwrócony w dniu 01 marca 2016 roku.

Poszkodowany R. L. nie miał możliwości odliczenia podatku VAT.

umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 20-21 akt, umowa cesji wierzytelności – k. 22 akt, oświadczenie – k. 24 akt, protokół zdawczo – odbiorczy – k. 25 akt, cennik – k. 23 akt, zeznania świadka R. L. – protokół rozprawy z dnia 08 czerwca 2018 roku – k. 74-75 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:01-00:13:26)

W dniu 01 marca 2016 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia 01 marca 2015 roku, tj. przez okres 16 dni,(...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił R. L. fakturę o numerze (...) na kwotę 6 396 złotych brutto.

faktura – k. 26 akt, protokół naprawy pojazdu najemcy – k. 19 akt

(...)z siedzibą w W. nie wypłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odszkodowania za najem pojazdu zastępczego.

niesporne

Poszkodowany R. L. w momencie powstania szkody posiadał również, oprócz pojazdu uszkodzonego, pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (poprzedni numer rejestracyjny (...), numer VIN (...)), z którego korzystał jego pracownik. Nadto żona poszkodowanego posiadała pojazd marki P. (...), który w tym czasie był jednakże niesprawny.

zeznania świadka R. L. – protokół rozprawy z dnia 08 czerwca 2018 roku – k. 74-75 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:01-00:13:26), informacja z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 38-39 akt

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 8 dni.

Uszkodzony pojazd marki A. (...) należy do pojazdów autosegmentu E.

Wynajęty pojazd marki S. (...) należy do pojazdów autosegmentu D.

Wypożyczalnie w T. w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy D stawki w wysokości od 140 złotych netto do 300 złotych netto za dobę, a warsztaty naprawcze w wysokości od 170 złotych do 200 złotych netto za dobę.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 81-91 akt

(...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. za wynajęcie pojazdu z autosegmentu D na okres od 7 do 14 dni stosował stawkę w kwocie 261 zł netto za dobę.

cennik – k. 23 akt

W dniu 27 maja 2016 roku (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał (...)z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 6 396 złotych tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 06 lutego 2016 roku dotyczącą pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

wydruk korespondencji mailowej – k.18 akt, wezwanie do zapłaty – k. 16-17 akt

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przed stroną przeciwną.

Odnośnie cenników załączonych przez powoda, to Sąd odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez powoda podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co przemawia za przyjęciem, iż powód przedstawił jedynie cenniki stanowiące poparcie jego twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność stosowania także przez inne niż powód podmioty stawki w wysokości 325 złotych netto za dobę najmu pojazdu w okresie likwidacji przedmiotowej szkody.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także, uznając je za wiarygodne, na zeznaniach świadka R. L., w szczególności w zakresie, w jakim świadek potwierdził, że posiadał jeszcze pojazd marki F. (...), który był jednakże wykorzystywany przez jego pracownika oraz że jego rodzina dysponowała również pojazdem marki P. (...), który był niesprawny. Zeznania świadka miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie, tj. zasadności wynajmu przez niego pojazdu zastępczego.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C., który na podstawie akt sprawy, w tym akt szkody, ustalił, że wypożyczalnie w T. w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy D stawki w wysokości od 140 złotych netto do 300 złotych netto za dobę, a warsztaty naprawcze w wysokości od 170 złotych do 200 złotych netto za dobę oraz że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 8 dni.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego w powyższych zakresach została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych, przy czym nie zawiera ona wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Powyższa opinia biegłego sądowego nie była kwestionowana przez pozwanego. Natomiast powód w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 05 września 2018 roku” (k. 97 akt) oświadczył, że na rynku działa więcej wypożyczalni niż te wskazane przez biegłego sądowego, który wyliczył średnią z 8 dowolnie wybranych przez siebie wypożyczalni pomijając szereg innych działających na rynku. Odnośnie natomiast uzasadnionego okresu najmu powód wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej, po uprzednim zwróceniu się do zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. o przedłożenie wskazanych dokumentów, w tym szczegółowego zestawienia czynności naprawczych. Wniosek ten z przyczyn wskazanych w poniższej części uzasadnienia Sąd oddalił jako bezprzedmiotowy, stosowna dokumentacja została bowiem przez zobowiązany podmiot przedłożona, a zatem została już również uwzględniona przez biegłego sądowego w sporządzonej przez niego opinii. Sąd zważył przy tym, że powód nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie ustalenia uzasadnionego okresu najmu, poza powyższym wnioskiem.

Sąd uznał również za chybiony zarzut dotyczący ustalenia przez biegłego sądowego wysokości stawek najmu, albowiem biegły sądowy w żadnym miejscu w opinii nie wyliczył średniej stawki występującej na rynku. Jednocześnie zauważyć należy, że niewątpliwie nie jest możliwe uwzględnienie przez biegłego sądowego w badaniu wszystkich funkcjonujących w T. zakładów naprawczych i wypożyczalni pojazdów, a jednocześnie dokonanie ustaleń co do wysokości stawek najmu na podstawie cen stosowanych przez 11 podmiotów z G. i G. w ocenie Sądu jest wystarczające do stwierdzenia zakresu stawek czynszu najmu stosowanych na lokalnym rynku.

Mając na względzie powyższe, Sąd podzielił słuszność zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego w całości opierając się na przedmiotowej opinii przy rozstrzygnięciu kwestii spornych w sprawie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 07 listopada 2018 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego odnośnie weryfikacji celowego i ekonomicznie uzasadnionego okresu najmu, po uprzednim zwróceniu się do zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. o przedłożenie wskazanych dokumentów, w tym szczegółowego zestawienia czynności naprawczych. Sąd miał bowiem na uwadze, że wniosek taki zawarty został już w pozwie, wobec czego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W., na zobowiązanie Sądu, przedłożyła posiadaną dokumentację, która została dołączona do akt sprawy (k. 52-60 akt), a zatem została ona również uwzględniona przez biegłego sądowego w sporządzonej przez niego opinii. Jednocześnie zobowiązanie zakładu naprawczego do złożenia oświadczeń, o jakich mowa w piśmie powoda z datą w nagłówku „dnia 05 września 2018 roku” (k. 97 akt), w tym odnośnie występowania oczekiwania na dodatkowe oględziny lub na zatwierdzenie dodatkowej kalkulacji i czy wstrzymywało to czynności naprawcze, naruszałoby zasadę bezpośredniości i prowadziło do obejścia przepisów o dowodzie z zeznań świadków. Sąd zważył nadto, że skoro powodowa spółka współpracuje z zakładem naprawczym, z którego korzystał poszkodowany, nic nie stało na przeszkodzie, aby powód samodzielnie dołączył do pozwu wszelkie dokumenty związane z naprawą przedmiotowego pojazdu. Jest to zasadne tym bardziej, że warsztat naprawczy dokonywał wpisów w formularzu protokołu naprawy pojazdu pochodzącym od powoda, zasadną jest zatem konstatacja, że powód był w stanie uzyskać dalsze informacje dotyczące naprawy uszczegóławiające jej przebieg. Powyższe legło także u podstaw oddalenia wniosku powoda o zwrócenie się do zakładu naprawczego w powyższym zakresie, a następnie sporządzenia uzupełniającej opinii biegłego sądowego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 07 listopada 2018 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem powód mimo zobowiązania nie uiszczył zaliczki na poczet wydatków związanych z przeprowadzeniem tego dowodu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego(...)z siedzibą w W. kwoty 6 596 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 6 396 złotych za okres od dnia 26 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany (...)z siedzibą w W. wnosząc o oddalenie powództwa kwestionował żądanie pozwu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości w zakresie zarówno stawek najmu, jak i okresu najmu oraz ponoszenia kosztów dodatkowej pomocy prawnej.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego R. L. wskazując, że poszkodowany posiadał w tym okresie inne pojazdy, z których mógł korzystać.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych. W ocenie Sądu obecnie posiadanie samochodu nie jest dobrem luksusowym, z pojazdów korzysta się w wielu, choćby nawet najprostszych, czynnościach życia codziennego, stąd też brak pojazdu spowodowany kolizją powoduje dezorganizację życia lub pracy. Najem pojazdu zastępczego ma więc zapewnić poszkodowanemu normalne funkcjonowanie i wykonywanie czynności życia codziennego i nie można uzależniać go od możliwości korzystania przez poszkodowanego z komunikacji publicznej, tym bardziej, że pojazdy są nabywane nie tylko do realizacji codziennych czynności, ale również do potencjalnej możliwości skorzystania z nich wtedy, gdy zajdzie ku temu potrzeba. Jednakże w ocenie Sądu o zasadności najmu pojazdu zastępczego można mówić jedynie wtedy, gdy poszkodowany nie dysponuje innym pojazdem, którym mógłby zastąpić pojazd uszkodzony.

W przypadku tego rodzaju szkody, która jest wynikiem wtórnym zdarzenia (szkoda ta nie powstaje w momencie uszkodzenia pojazdu, ale dopiero wskutek wynajęcia pojazdu zastępczego z powodu uszkodzenia samochodu) dla ustalenia zasadności roszczenia odszkodowawczego decydujące znaczenia ma ocena celowości i ekonomiczności powstałego kosztu związanego z wynajmem samochodu zastępczego. Celowość jest terminologią, która oznacza konieczność oceny zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu a decyzją o uruchomieniu dodatkowego kosztu związanego z wynajmem pojazdu zastępczego, natomiast ekonomiczność to także ocena, czy zaistniał związek przyczynowy poprzez zastosowanie probierza ekonomicznego. Sąd w przypadku wynajmu pojazdu zastępczego musi więc zmierzyć się z ustaleniem, czy decyzja będąca skutkiem szkody (w postaci wynajmu pojazdu) była powiązana przyczynowo – skutkowo ze szkodą poprzez kryterium konieczności i kryterium ekonomiczności.

W ocenie Sądu w odniesieniu do tej części łańcucha przyczynowo – skutkowego szkód związanych z uszkodzeniem pojazdu znaczenia nabierają okoliczności uwarunkowań faktycznych związanych z dotychczasowym korzystaniem z uszkodzonego samochodu oraz możliwością zapewnienia sobie korzystania z innego posiadanego pojazdu. Jak

wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11) istota zaliczenia wydatków na najem pojazdu zastępczego jako celowo i ekonomicznie uzasadnionych może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy poszkodowany nie posiada innego wolnego i nadającego się do używania przez niego pojazdu.

Poza sporem pozostawało, że poszkodowany R. L. był właścicielem również innego pojazdu – marki F. (...), przy czym jak wynikało z jego zeznań, pojazd ten był użytkowany przez jego pracownika. Nadto z zeznań świadka wynikało, że dysponował on również pojazdem marki P. (...), jednakże jak wskazał świadek pojazd ten w spornym okresie był niesprawny.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w ocenie Sądu sama w sobie okoliczność posiadania przez poszkodowanego innych pojazdów, nie wyklucza wystąpienia po jego stronie szkody w postaci braku możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. W niniejszej sprawie uznać zaś na podstawie całokształtu materiału dowodowego należało, że poszkodowany, mimo że formalnie był właścicielem jeszcze innego pojazdu, nie posiadał innego pojazdu, który mógłby posłużyć mu w celu uzupełnienia braku po uszkodzeniu pojazdu marki A. (...), albowiem pojazd marki F. (...) został używany przez pracownikowi (do czego poszkodowany jako właściciel miał prawo), natomiast będący w posiadaniu rodziny poszkodowanego (żony) pojazd marki P. (...) był niesprawny.

Z powyższych względów, w ocenie Sądu, najem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego był zatem uzasadniony okolicznościami przedmiotowej sprawy.

Rozstrzygając natomiast kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się na opinii biegłego sądowego P. C., z której wynikało, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego determinowany czasem naprawy pojazdu uszkodzonego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 8 dni (w tym 2 dni technologicznej naprawy). Sąd podzielił przy tym wniosek biegłego sądowego, że w aktach brak jest dokumentów uzasadniających zwłokę pomiędzy datą otrzymania części zamiennych a datą zakończenia naprawy, biorąc pod uwagę, że technologiczny czas samych czynności naprawczych wyniósł jedynie 2 dni robocze.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powód domagał się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 325 złotych netto za dobę.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego P. C. wynajęty pojazd marki B. należał do autosegmentu E, zaś pojazd uszkodzony był niższej klasy – należał do autosegmentu D. Biegły sądowy ustalił również, że wypożyczalnie w T. w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy D stawki w wysokości od 140 złotych netto do 300 złotych netto za dobę, a warsztaty naprawcze w wysokości od 170 złotych do 200 złotych netto za dobę.

Mając na uwadze powyższe stawki stosowane przez wypożyczalnie pojazdów (takim podmiotem jest powód) uznać należało, że żądana przez powoda stawka (325 złotych netto) nie mieściła się w przedziale stawek występujących na lokalnym rynku za najem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego. Uwzględniając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie w ocenie Sądu przyjąć należało stawkę, którą powód zastosowałby za najem pojazdu klasy D przez ten okres, a która zgodnie z cennikiem powoda wynosiła kwotę 261 złotych netto, zwłaszcza, że stawka ta ma także, jak wynika z opinii biegłego sądowego, walor stawki rynkowej.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany(...)z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (8 dni) oraz stawki w kwocie 261 złotych netto, powiększonych o podatek od towarów i usług, gdyż poszkodowany nie był uprawniony do odliczenia tego podatku, a zatem kwoty 2 568,24 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego nie wypłacił powodowi żadnej kwoty tytułem odszkodowania, a zatem żądanie pozwu w powyższym zakresie było zasadne.

Co do kosztów pomocy prawnej w kwocie 200 złotych, to zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 75/11 uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazać należy, że dochodzone przez powoda koszty pomocy prawnej nie były poniesione przez poszkodowanego, a przez powoda. Nadto, w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynika, że w postępowaniu likwidacyjnym poszkodowany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Powód zaś jest podmiotem gospodarczym wynajmującym pojazdy zastępcze oraz zajmującym się profesjonalnie dochodzeniem od ubezpieczycieli kosztów związanych z najmem tychże pojazdów. Co więcej, w dniu 27 maja 2016 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty wraz z pozostałymi dokumentami, przy czym dokumenty te przesłane zostały przez M. N. – specjalistę do spraw prawnych, co prowadzi do wniosku, iż powód dysponuje osobami mającymi wiedzę do dokonania oceny, czy nabywane roszczenie jest zasadne, czy nie, a zatem powód nie wykazał, aby faktycznie zachodziła konieczność skorzystania z pomocy radcy prawnego J. K. na etapie przed wniesieniem pozwu. Ponadto powód przedłożył jedynie kserokopię faktury oraz załącznika zawierającego wykaz posiadanych wierzytelności. Wskazane kserokopie nie mogą stanowić jednakże dowodu w sprawie na okoliczność zasadności i wysokości kosztów pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym.

Dodatkowo, zdaniem Sądu, dochodzenie dodatkowych kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego – reprezentującego powoda również w niniejszej sprawie – ponad koszty zastępstwa procesowego określone w przepisach dotyczących wynagrodzenia radców prawnych, prowadzi do obejścia tych przepisów i nie może korzystać z ochrony prawnej, tym bardziej, że ostatecznie roszczenie powoda okazało się w znacznej części niezasadne.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 805 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 4 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku zasądając od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 568,24 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty.

Podstawę zasądzenia odsetek ustawowych stanowił przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. 2018 roku, poz. 473) w zw. z art. 481 k.c. Pozwany zawiadomiony został o szkodzie (w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego) w dniu 27 maja 2016 roku (k. 18 akt), a zatem termin 30 dni upływał w dniu 26 czerwca 2016 roku, który był niedzielą, a zatem termin upływał w dniu następnym tj. w dniu 27 czerwca 2016 roku. Odsetki należy zatem liczyć od dnia 28 czerwca 2016 roku, gdyż dopiero od tego dnia ubezpieczyciel popadł w zwłokę w zapłacie odszkodowania.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 38,94%, a pozwany – w 61,06%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 147 złotych (opłata sądowa od pozwu – 330 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2 446,70 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 1 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów biegłego sądowego – 629,70 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 836,04 złotych (38,94% z kwoty 2 147 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 1 493,96 złotych (61,06% z kwoty 2 446,70 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych

kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 657,92 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 04 grudnia 2018 roku